

LIMFARVE TIL VÆGGE OG LOFTER

Limfarvede vægge klæder gamle, autentiske interiører gennem deres smukke farver, farvelød, lysreflektion og patinering. Især med kraftige farver på de limfarvede vægge. Selv en forholdsvis mørk limfarve vil reflektere det dagslys, der kommer ind ad et sprossvindue i samme væg, på en smuk måde.

Før plasticmalingen holdt sit indtog engang i 1960'erne, var limfarve en almindelig behandling af vægge og lofter i beboelsesrum. Oprindeligt havde malerbehandlingen som forbillede de fornemme slottes og palæers pragtrum med vævede gobeliner, silke- eller lærredstapeter og rige stukdekorationer.

Menigmands mulighed for at efterligne disse herligheder var udspændte væglærreder af papir klæbet på hessian og malet med limfarve, eller limfarve malet direkte på puds eller på papir på puds.

Fra midten af 1700-tallet dukker de første dekorerede papirtapeter op som et alternativ hertil. Oliemalede vægge har også været brugt langt tilbage i tiden. Fra 1700-tallets begyndelse til 1800-tallets midte var det

mest almindeligt i byhuse, at de fineste rum ud mod gaden havde udspændte væglærreder på overvæggene, dvs. over brystningspanelhøjde.

Disse væglærreder var malet enten med limfarve på papir eller beklædt med mønstret tapet. Væglærredsfelterne var ofte adskilt med profilerede lister. I rummene mod gården stod væggene pudsede - i datidens sprog gipsede - og limfarvede.

Fra 1800-tallets midte gik væglærrederne mere og mere af mode og blev erstattet af mønstrede tapeter eller ensfarvet limfarve på tapet (grundpapir). Farver, tapeter og mønstre har skiftet konstant gennem årene. Det er således ofte muligt at datere tapeterne og derigennem fortælle om husets historie.

Valg af vægbehandling og vægfarver i ældre interiører

I dag er limfarve et alt for lidt benyttet alternativ til plasticmaling. Med alternativt menes der ikke blot limfarve som produkt, men også som æstetisk virkemiddel.

Limfarvede vægge reflekterer lyset på en smuk, blød og fløjsagtig måde. En virkning, der hænger sammen med den måde, farvepigmenterne ligger helt ude i overfladen på i en korrekt blandet limfarve. Selv ved kraftige farver er det slående, at limfarvede vægge – pga. de særlige, lysbrydende egenskaber – ikke sluger lyset på samme måde som f.eks. plasticmaling. Limfarvede rum vil aldrig virke mørke.

Limfarve egner sig derfor særlig godt til kraftigt farvede vægge, der også giver rummene langt mere karakter og særpræg end rum, der har helt hvide, farveløse interiører, hvor vægge, døre, lofter etc. fuldstændig glider i ét. Farver, kraftige røde, blå, grønne, gule m.v. eller lyse pastelfarver, fremhæver rummenes sider og form. I rum med mange snedkerdetaljer på paneler, døre og indfatninger og med en kraftig loftstuk står et lyst malet rumudstyr særlig smukt fremhævet mod kraftige vægfarver.

Sådanne rum er – som ikke mindst ældre interiørbilleder viser – skabt til stærke farver. Også mange rum med mindre detailrigdom kan gives mere karakter med farvede vægge som kontrast til hvide lofter, hvide døre, vinduer, indfatninger og fodpaneler. Det største minus ved limfarve som vægbehandling er, at den ikke er så robust over for ridser, fedtpletter, stænk og lignende som oliemaling eller plasticmaling. Hvis limfarven udføres korrekt, er det imidlertid ikke rigtigt, at den smitter af, men den kan ikke

vaskes ned med en fugtig klud. Hvis væggen er blevet for snavset, kan man imidlertid få en helt ren vægflade igen ved at vaske limfarven ned og påføre en ny.

Det er et arbejde, der ikke er meget større end en almindelig vægvask, og det giver en frisk virkning både med hensyn til snavs, lugt og farve. Man har oven i købet den fordel at kunne skifte til en ny farve.

Limfarve egner sig således ikke til rum eller overflader med stort slid, f.eks. en smal entre, børneværelser, lige over køkkenborde og komfurer.

Limfarve er et vandigt produkt, som ikke kræver eller indeholder farlige opløsningsmidler, og det er derfor ganske ufarligt at male med. Hertil kommer materialets helt dampåbne karakter, der sikrer den bedst mulige fugtbalance i væggene – og dermed i rummene. Over for problemer med statisk elektricitet, ionbalance, al-

lergi o.l. er limfarve også et helt neutralt materiale.

De fleste professionelle malerfirmaer kan endnu udføre limfarvning. Og limfarve er billigere i indkøb end f.eks. plasticmaling.

Når man overvejer limfarvemaling i stedet for et af de mere moderne produkter, er det af betydning at kende fordele og ulemper og de muligheder, valg af farver og limtyper m.m., som kendetegner limfarvemaling.

Pigmenter - farvestoffer

Limfarve består af farvestof (pigment), limstof (bindemiddel) og vand (opløsningsmiddel). Som pigmenter/farvestoffer anvendes forskellige tørfarver/pulverfarver, som kan købes hos velassorterede farvehandlere. Tidligere fik man de såkaldte naturlige mineralfarver ved brydning i jorden

med en efterfølgende knusning og finmaling. Mange af disse farver kom fra Italien, eksempelvis terra di siena, hvad der gjorde dem ret dyre. Så hvis man kunne skaffe lokale farvestoffer i Norden f.eks. hvidt af kridt, sort af trækul eller sod, gult og brunt af lerokker, rødt af rødokker eller jernrødt (rust), var disse farvestoffer langt billigere. Kun blå kunne man ikke fremstille i Norden, idet den eneste mulighed for en klar, blå farve var gennem pigmenterne bjergblåt eller lapis lazuli, fremstillet i Persien eller Middelhavsegnene.

Først da det syntetiske Berliner- eller Pariserblåt blev opfundet i begyndelsen af 1700-tallet, blev det muligt også for ikke-velhavere at male med blå.

I dag fremstilles næsten alle farvestoffer syntetisk. Hvor der for blot 50 år siden var store problemer med lysægt-hed, dækkeevne, blanding af farver osv. ved de syntetiske farvestoffer, har

Den limfarvede farve er med til at understrege stuens proportioner, afgrænsende vægge og dermed intimitet. Modsat hvide vægge, der gør rummet mere udflydende.

Limfarve kan også udføres som dekorationsmaling, her et lille illusions-sæt med påmalede skygger, skabelonmaling og diverse stafferinger. Søbygård på Årø.

Den traditionelle farveskala til vægge i ældre interiører. Af disse kan blandes flere grønne kulører (blå + gul) eller der kan blandes lysere pastelfarver ved at blande hvidt (kridtpulver) i f.eks. gammelrosa, dueblå, grøn jord + hvid og perlegrå.

forbedrede fremstillingsmetoder mindsket risikoen for, at farverne blegner i sollys. Man skal dog være opmærksom på, at de forskellige pigmenters evne til at optage limstof samt deres dækeevne ikke er ens. 3 kg blått behøver f.eks. ikke at række lige så langt som 3 kg gult. Ægte jordfarver, som stadig kan fås, kræver ofte meget mere limstof end de kunstige farvestoffer.

Bindemidler - limstoffer

Animalsk lim

Som limstoffer anvendtes tidligere mest animalsk lim, som kunne være benlim eller læderlim. Det blev fremstillet ved udkogning af henholdsvis knogler og horn eller hud, sener og andet garveriaffald. Læderlim har almindeligvis en bedre limevne

end benlim. Animalsk lim kan stadig købes som flager (benlim) eller perlelim (læderlim).

I malerfaget står der en særlig aura om en speciel animalsk lim kaldet harelim, der ikke bliver blank, hvis der anvendes for meget lim, og limfarven kan derfor ikke overlimes. Harelim er fremstillet af kaninskind med hår på (tysk: Haar Leim, hvad der åbenbart er blevet misforstået lidt på dansk).

Plantelim

I dag bruger man næsten altid plantelim til limfarver, da den er nemmere og mindre tidskrævende at bruge end animalsk lim. Limfarven er bedre at stryge med, men der tabes lidt i styrke og holdbarhed – i hvert fald i forhold til harelim.

Celluloselim er en plantelim fremstillet af stivelsesstofferne i træ og går populært under navnet: tapetklistre. Den egner sig fint til limstof i limfarver. Er overfladen særligt sugende, anbefales en blanding af plantelim (tapetklistre) og animalsk lim (perlelim).

Plasticbaseret lim

I dag fås tapetklistre også med plasticbaseret bindemiddel - som i plasticmaling. Til limfarve er det godt nok, men hvis man ønsker de egenskaber, som karakteriserede de gamle behandlinger, må de traditionelle limstoffer foretrækkes.

Mosfarve

Særligt anvendeligt specielt til lofter er mosfarve – et meget svagt limstof fremstillet af afkog af tangplanten carageen-moss, der forekommer i Irland (deraf navnet mos; hvordan Irland er blevet til Island i: islandsk mos, kan man kun gætte på). Mosfarven kan købes færdigblandet som pulver

(der blot skal blandes med vand efter instruktionen på pakken), som tørrede tangplanter man selv skal koge og som færdigkogt lim.

Mosfarven har en langt svagere bindevne end de andre limfarver, men det gør den kun mere velegnet til lofter. Den limsvage behandling giver den smukkeste mulige, matte hvide overflade, og limfarven er ganske let at vaske af igen med rent, koldt vand. Da mosfarven smitter af ved berøring, kan den normalt ikke bruges på vægflader; men på lofter betyder afsmitningsevnen, at mosfarven er mindre modtagelig for snavs end f.eks. plasticbaseret lofthvidt.

T.h. 'Nyopfisket' carageen-tang fra Irland (Caragall) er kraftigt rødlig i farven. t.v. Efter udvaskning i regnvand eller lignende, bliver tangen hvidlig og minder nu om mos eller lav. Et afkog af den udvaskede tang giver en lim, der i malerfaget i Danmark kaldes 'Islandsk mos' – selv om der er tale om en tang fra Irland.

Især til lofter med detaljeret stukatur og rosetter bør man kun anvende mosfarve, da plasticmaling er meget vanskelig at fjerne, og mange lag maling udvisker stukkens detaljer.

Bemærk: Mosfarven må dog ikke stryges på selve loftsstukken med pensel, fordi malingen ofte er meget tyk og derfor udvisker stukkens detaljer. Man kan fortynde den kraftigt og enten spraye den forsigtigt på eller male meget forsigtigt med den fortyndede lofftfarve.

Fremstilling af limfarve

I dag fås færdigblandet limfarve kun som hvid mosfarve til lofter. Det er ikke velegnet til vægge på grund af afsmittningen. Den såkaldte naturmaling er også en færdigblandet, hvid limfarve, men med en sejere konsistens. Det er imidlertid ikke særlig svært selv at fremstille limfarve.

Limfarve af animalsk lim

Ca. 2 kg farvepulver i den ønskede farve hældes i vand, så det udgør en tyk og smidig pasta. Lad det stå natten over.

Ca. 100 g perlelim (animalsk lim) lægges ligeledes i vand, så det lige dækker. Det skal stå natten over. Herefter varmes limen op uden at koge - f.eks. i vandbad, til den er fuldstændig opløst.

Pigmentpastaen røres godt op, og en lille sjat tages fra (ca. 1/8). Nu hældes den varme lim ned i pigmentpastaen – undtagen en lille sjat, der gemmes i kasserollen.

Lim og farvepasta røres godt sammen, og der spædes med en smule vand, så konsistensen er som ymer. Der foretages nu en prøveopstrykning af limfarven med en lille pensel på en overflade magen til den, der skal males på. Lad prøven tørre fuldstændigt.

Hvis farven efter tørringen smitter af, hældes der en smule mere lim i limfarven, hvorefter der foretages en ny prøve. Virker limfarven gennemsigtig eller glinsende, er der for meget lim i forhold til pigmenter. Bland mere pigmentpasta i.

Under denne proces kan farven også blandes til den ønskede kulør med små doser tonepigment oprørt i vand eller med tonepasta. Vær opmærksom på, at

limfarven bliver noget lysere, når den tørrer. Hvor meget pigment til hvor meget lim afhænger helt af pigmentet. Ægte jordfarver kræver forholds-mæssigt meget lim, mens andre kræver mindre. Man må prøve sig frem.

Det anbefales nogle steder at lade den færdigblandede limfarve stå et døgn før malingen, hvorved farvestofferne bliver mere gennemtrængt af limstofferne, og smittefastheden derved forbedret. Er der den mindste tendens til klumper i malingen, sies denne gennem en sigte.

Oprøring af limfarve

Limfarve af celluloselim (tapetklister)

Celluloselim skal blot opløses i koldt vand og ikke varmes. Den er derfor nemmere at bruge end perlelim.

Limen til limfarve skal være en smule tyndere, end det opskriften på tapetklister angiver (1 del lim til ca. 25 dele vand). Konsistensen skal være som ymer. Ellers er fremgangsmåden som beskrevet ved limfarve på animalsk lim. Farvepasta og limopløsning hældes sammen, hvorefter der foretages et prøveopstrøg. Hvis farven smitter af, er der for lidt lim i, og er farven for vandet, blandes mere farvestof i. Lad limfarven stå natten over før brugen. Er limfarven det mindste klumpet, hældes den gennem en sigte.

Kalkkaseinfarve (limfarve med kalk og kasein)

Blanding af kalkkasein farveopløsning udføres ved at udrøre 1 del kalkdej (vådlasket kulekalk) i 1/2 til 1 del frisk kasein, når det er 12 %'s kvark. Tørkasein kan også anvendes, men opløses da først i vand – ca. 25 g i 1 liter varmt vand. Endelig kan man også benytte uhomogeniseret kærnemælk. 1 del kulekalk til 3 dele uhomogeniseret kærnemælk (1/3 liter til 1 liter).

Kalkdejen udrøres først med en smule vand til en konsistens som yoghurt. Derefter tilsættes kaseinen (kvarken, kærnemælken eller det opløste tørkasein). I løbet af et stykke tid fås under luftudvikling og lugt af ammoniak en lind og strygbar kalkkasein. Kaseinlimstoffet er ikke dannet, før lugten af ammoniak er fremkommet, så der fortsættes med at røre, til dette er sket. Det er her en fordel, hvis kærnemælken eller kvarken ikke er for kold. Stil den derfor i stuetemperatur i god tid før blandingen.

Når ammoniakduften er indtrådt blandes der pigmenter i limstoffet. Ved hvid farve benyttes slemmet kridt, hvoraf der skal en del i, erfaringsmæssigt samme mængde som limstoffet. Alligevel vil malingen være transparent, indtil den er tørret op – hvilket kontrolleres med et prøveopstrøg. Ved hvid kaseinfarve skal man regne med, at der skal males tre gange, før fuld dækning opnås.

Ved andre farver eller pastelfarver (slemmet kridt + farvet pigment) kræves der for det meste kun ét lag limfarve til dækning. Disse blandes på samme måde ved at blande tørpigmenter, der forinden er udblødet i nogle timer i vand til en tyk pasta, i kaseinlimstoffet/ bindemidlet. Mæng-

den af pigment til limstoffet blandes ved at udføre et antal prøveopstrøg, så blandingen bliver fuldt dækkende, i den farve man ønsker og smitfri.

Kaseinfarve er i modsætning til de øvrige limfarver helt smitfri, også ved våd berøring/vask. Den kan derfor – også i modsætning til de andre limfarver – anvendes udendørs f.eks. på bindingsværkstømmer, på bræddebeklædninger eller på murværk og puds, hvor bunden er for vanskelig (f.eks. cementholdig), til at hvidtekalk kan holde her. Man kan også male kalkkaseinfarve på en plasticmalet overflade og derved forbedre denne æstetisk, idet kalkkaseinfarven i modsætning til plasticmalingen har hvidtekalkens eller kalkfarverne smukke lys refleksion, fordi pigmentet ligger helt ude i overfladen. Det kan ske såvel udvendigt som indvendigt.

Kaseinfarve af tørkasein og hjortetaksalt + pigment

¼ liter tørkasein udrøres i 1 liter varmt vand. Man vil se, at kaseinen

klumper. Mens blandingen endnu er varm, tilsættes 25g hjortetaksalt. Blandingens bruser nu op, hvorfor det er vigtigt at have en tilstrækkelig stor blande-bøtte. Når blandingen efter konstant omrøring lugter umiskendeligt af ammoniak, er den klar og kan pigmenteres med tørfarver.

Alle farver kan bruges, typisk kridt, der giver en meget smuk hvid farve, men også rødt, gult, grønt og diverse pastel-blandingsfarver.

Klargøring af væggen og loftet

Man kan male med limfarve på næsten alt. På puds, beton, papirtapet, gipsplader, på ubehandlet træ, ja selv oven på gammel plastikmaling. Bunden man skal male på, skal blot kunne suge en lille smule.

Nedvaskning af gamle limfarvelag foretages med almindeligt koldt, rent vand. Limfarven opløses med gentagne strøg af vand i farvelaget, gerne

med en pensel (anstryger). Meget af farven kan nu trækkes af med penslen eller med en svamp, der hyppigt skylles i rent vand, til man opnår en ren bund. Man kan som forberedelse/klargøring af bunden før maling med limfarve stryge fladen med en sæbeopløsning af ca. 1/2 kg brun sæbe til 3 til 4 l varmt vand. Sæben virker som en hinde, der forsinker limfarvens indtrængen i bunden, hvorved man lettere kan arbejde vådt i vådt.

På tapet skal man være forsigtig med at gøre dette for vådt, så limen under tapetet opløses. For at undgå det kan man eventuelt grunde tapetet med såkaldt tapetlak inden limfarvningen.

Skal man male med samme farve som før eller med en mørk farve oven på en lys, f.eks. rød oven på gul, er nedvaskning ikke altid nødvendig. Man kan male den nye limfarve på med let hånd - så man ikke stryger ned i den underliggende farve med penslen.

På pudsede vægge bør man grunde væggen med et lag fortyndet plantelim (tapetklistre), og på helt nypudsede vægge bør pudsarbejdet afsluttes med et tyndt lag hvidtekalk, hvorpå der males med limfarve, når kalken er hærdet af. Den lyse grund giver limfarven særligt smukke, lysbrydende egenskaber, noget der også kan opnås på helt hvidt grundpapir og gipsplader.

Maleteknik

Limfarvens konsistens skal være som ymer. Den stryges op med en god, flad pensel, en såkaldt limfarveanstryger. Det betaler sig at købe en pensel af god kvalitet. Der skal røres godt i farven med jævne mellemrum under malingen.

Pudset væg, malet med hvid kaseinfarve. Efter 2-3 strygninger er farven fuldt dækkende og står med sin smukke kalkagtige overflade og lyser i selv ret mørke rum.

Nedvaskning af limfarve – her ønsker man at skifte fra kraftig rød til hvid, så der skal vaskes og skiftes vaskevand mange gange, men det kan godt lade sig gøre.

Man starter i et hjørne og maler vådt i vådt, så overgangene ikke tørrer op, dvs. man skal hele tiden stryge ind i de penselstrøg, man lige har taget, inden disse tørrer. Farven opstryges med let, løs hånd, et såkaldt tørt opstrøg, uden at gnide for meget. Når limfarven er påført et passende stykke, trækkes alle strøgene parallelle med endnu lettere hånd, mens malingen endnu er våd. Man kan lægge strøgene lodret fra gulv til loft eller vandret. På lofter lægges strøgene parallelt med lysindfaldet i rummet. Hele rummet males færdigt på denne måde, uden at overgangene tørrer.

Hvis man har blandet limfarven af flere forskellige farvepigmenter, er det vigtigt, at man har nok maling, da det er svært at ramme den samme nuance igen. Som hovedregel rækker 5 l limfarve til ca. 20 m², og som hovedregel rækker det med én strygning, hvis bunden er rigtigt forberedt.

Limfarver med kraftige farver vil de første timer se meget skjoldede og grimme ud, men i løbet af kort tid tør-

Afrensning af en overplastret loftsstuk er et møjsommeligt arbejde, men fornøjelsen ved at se den afrensede og ny-limfarvede stuk er tilsvarende stor.

rer vægfladerne helt op, og limfarven fremtræder ved sin smukke, jævne farvelød – altid lidt lysere end selve pigmentet eller malingen.

Man kan gemme limfarven i en tæt plastikspand, eller man kan lade den tørre ud til en klump, der så kan knuses og opløses i vand, hvis man har brug for at reparere på et tidspunkt.

Farver

Rum i ældre huse fortjener farver på væggene for at fremhæve det lyse snedkerarbejde som paneler, døre og indfatninger. De forskellige farvepulvere – okkergul, italiensk- eller engelskrød, ultramarinblå, grønjord, dodenkopf etc. – kan udmærket bruges direkte i limfarven, evt. kun brækket med lidt brændt umbra eller grå umbra for at gøre kulørerne lidt mere bløde.

For at opnå lysere pastelfarver blander man kridt i farverne. Også her kan en

smule brændt umbra blandes i farven, f.eks. i den populære gammelrosa, for at forhindre, at kulørerne bliver for fimsede.

Træværket, der omkranser limfarven, kan i givet fald tones fra hvidt over i gråt, grågrønt etc. alt efter vægfarven. Lofter bør altid være kridhvide.

Hvidtning af lofter

Den smukkeste måde at male et loft på er at hvidte det på den gamle måde, der giver loftet en meget smuk hvid og helt mat overflade.

Til hvidtning anvendes mosfarve, også kaldet islandsk mosfarve, der er en form for limfarve som har været brugt langt tilbage i tiden. Den består af slemmet kridt med carageen-mos som bindemiddel.

Prøveopstrøg i en kraftig italienskrød limfarve på et stykke A-4-papir. Prøveopstrøget skal tørre helt op. Det kontrolleres om farven er dækkende, ikke smitter af for almindelig tør berøring og ellers ser smuk og rigtig ud. Smutter farven af, skal der mere lim i, er den blank og skinnende, skal der mere pigment i. Farven er ikke færdigblandet før man har et endeligt, tilfredsstillende og helt optørret prøveopstrøg.

Limfarver kan også udføres som pastelfarver – dvs. mættede farver, lysnet med hvidt.

Carageen-mos er en tangplante, der bl.a. vokser ved Irlands atlantehavskyst, og når man tørrer og renser den, kan den koges til en slimet gele, der er klæbrig, og som derfor kan anvendes som bindemiddel i maling.

Fordelen ved carageen som bindemiddel er den svage bindestyrke og den slimede konsistens. Den svage bindestyrke gør det meget nemt at vaske loftet ned inden fornyet hvidtning.

Limfarvet træloft. Kaseifarve med slemmet kridt. Den helmatte limfarve reflekterer lyset uden blanke spejlinger fra vinduerne eller andet. En anden fordel er, at træets knaster ikke slår igennem limfarven

Dermed kan stuk renses helt i bund fra tid til anden, hvilket ville være næsten umuligt, hvis man bruger plast eller oliemalinger. Den svage bindestyrke gør også, at en hvidtning ikke skaller af. Den slimede konsistens gør det lettere at hvidte loftet, da det gør malingen nemmere at stryge på, uden at den løber ned ad penselen og i ærmet.

Bindemidlet carageen kan købes på 3 måder:

- Som lim/slim: afkog af mos (kogt mos); 1 liter kogt mos blandes med 5 kg slemmet kridt.
- Som pulver/frysetørret caragen; pulveret opløses i vand inden brug
- Som tørret tang: kan bestilles fra Irland; dette må man så selv koge

Der findes i handelen mange forskellige kridttyper som varierer i farve og finhed; farven varierer fra helt hvid og over i mere varme, hvide nuancer.

Kridtet skal slemmes i vand et par timer, helst natten over, inden det kan bruges. En spand fyldes halvt med vand, kridt hældes langsomt i vandet uden omrøring; når kridtet begynder at lægge sig som en top oven på vandet, må der ikke kommes mere kridt i. Kridtet bundfælder sig efter nogen tid. Når det slemmede kridt skal bruges, hældes det klare vand, der står oven på kridtet, fra.

Slemmet kridt og carageen røres sammen; hvis caragenet er meget tykt, kan det opvarmes eller røres op med varmt vand for at få det ordentligt opløst.

Den færdige maling, kaldet mosfarve, stryges på loftet med en limfarvekost. Der skal stryges vådt i vådt, dvs. hele loftet skal stryges i en arbejds gang. Man må nemlig ikke stryge over mosfarve, der er begyndt at tørre, da det vil give synlige strøg i det færdige loft.

LITTERATUR OG LINKS

Litteratur

Byhuset, byggeskik i købstaden. Curt von Jessen, Niels-Holger Larsen, Mette Pihler & Ulrik Schirnig. Gyldendal 1980

Det malede rum. Materialer, teknikker og dekorationer. Line Bregnhøj. Forlaget Historismus. 2010

Gode råd om maling med traditionelle malingstyper. Søren Vadstrup. Raadvad-Centeret 2000

Huse med sjæl. Søren Vadstrup. Gyldendal 2004

Maleriets Teknik. Peder Hald. København 1943 (3. oplag s. 123) (Gjellerup)

Malerbogen. J.S. Aabye. København
1944 (4. oplag s. 233-239) (Teknologisk
Institut)

Om byggeskik og vedligeholdelse. Jør-
gen Ganshorn og Niels Erik Jensen.

København 1983, Miljøministeriet,
Fredningsstyrelsen.

Så renoveras Torp og Gärder. Ove
Hidemark m. fl. Västerås 1982 s. 176,
(ICA-forlaget AB)

Links

Information om Bygningsbevaring:
Kulturstyrelsen

www.kulturstyrelsen.dk/information-om-bygningsbevaring/

- Afrensningemetoder
- Overfladebehandling af indvendigt træværk
- Farveundersøgelser
- Imitationsmaling – lasering, åd-
ring og marmorering

Anvisninger til Bygningsbevaring.
Center for Bygningsbevaring i Raad-
vad

www.bygningsbevaring.dk

- De klassiske pigmenter – jordfar-
veskalaen
- Maling med limfarve på vægge og
lofter
- Hvidtning af lofter med mosfarve
- Maling med kaseinfarve
- Maling med temperafarver

KOLOFON

Titel

Limfarve til vægge og lofter

Oplæg

Tekstoplæg: Søren Vadstrup, arkitekt
m.a.a.

Foto: Hvor intet andet er nævnt, Søren
Vadstrup, arkitekt m.a.a. Center for
Bygningsbevaring

Copyright, redaktion og udgiver

Kulturstyrelsen, Kulturministeriet

Opdateret

Juni 2012 Søren Vadstrup, arkitekt
m.a.a., Center for Bygningsbevaring

Yderligere oplysninger

Kulturstyrelsen
H.C. Andersens Boulevard 2
1553 København V
Telefon 33 73 33 73